

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 302/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom S. pod sp. zn. 400-1566/2007, resp. sp. zn. 400-620/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2009 doručená sťažnosť J. M., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom

Sociálnou poisťovňou, pobočka Čadca (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) pod sp. zn. 400-1566/2007, resp. sp. zn. 400-620/2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 20. júla 2009.

Zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ 5. júna a 25. júna 2007 požiadal S. o opätovné preskúmanie a prehodnotenie rozhodnutia Ú. K. a o okamžité doplatenie podpory v nezamestnanosti. Z oznámenia S. sp. zn. 400-1566/2007 zo 4. júla 2007 vyplynulo, že nárok sťažovateľa na doplatenie podpory v nezamestnanosti zanikol uplynutím trojročnej lehoty. Sťažovateľ potom požiadal, aby o uplatnenom nároku bolo vydané S. rozhodnutie. Následne rozhodnutím S. sp. zn. 400-620/2009 z 9. marca 2009 bolo vyslovené, že nemá nárok na dodatočné poskytnutie podpory v nezamestnanosti za obdobie od 6. augusta do 5. novembra 1997, keďže tento nárok zanikol uplynutím trojročnej prekluzívnej lehoty. Na základe odvolania sťažovateľa rozhodnutím S., B., sp. zn. 232-811/2009 z 18. mája 2009, ktoré mu bolo doručené 25. mája 2009, bolo odvolanie zamietnuté a rozhodnutie S. potvrdené, a to na základe totožných dôvodov.

Podľa názoru sťažovateľa S. konala so zbytočnými priesťahmi, resp. v neprimeranej lehote, čím porušila ním označené práva podľa ústavy, listiny a dohovoru. Lehota, počas ktorej boli žiadosti sťažovateľa S. preskúmané, je zjavne neprimeraná, keďže konanie o sťažovateľových žiadostiach trvalo až dvadsaťtri mesiacov, pričom nešlo o náročnú vec ani z hľadiska skutkového, ale ani z hľadiska právneho. Sťažovateľ ako účastník konania svojím správaním nijako neprispel k zbytočnému predĺženiu konania. S. bola vo veci nečinná od podania žiadosti až do rozhodnutia 9. marca 2009, teda dvadsaťdva mesiacov. Hoci najprv sťažovateľovi oznámila, že jeho nárok zanikol, len po uplynutí dvoch rokov od tohto oznámenia vydala vo veci aj rozhodnutie, aj to len na základe žiadosti sťažovateľa o doručenie rozhodnutia.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru v konaní vedenom S. pod sp. zn. 400-1566/2007, resp. sp. zn. 400-620/2009. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

v sume 2 000 €. Napokon žiada aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom s tým, aby S. bolo uložené uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť je oneskorene podaná.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého S. konala vo veci jeho žiadosti o doplatenie podpory v nezamestnanosti so zbytočnými prierahmi, resp.

v neprimeranej lehote. Takúto skutočnosť treba považovať za iný zásah do základného práva v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Zásah trval až dovtedy, kým S. nevydala rozhodnutie sp. zn. 400-620/2009 z 9. marca 2009, pričom pre počítanie zákonnej dvojmesačnej lehoty je podstatné, kedy sa sťažovateľ o ukončení zásahu dozvedel. K tomu došlo doručením rozhodnutia. Ústavný súd nemá k dispozícii presnú informáciu o tom, kedy bolo uvedené rozhodnutie S. sťažovateľovi doručené. Vzhľadom na skutočnosť, že o odvolaní sťažovateľa rozhodovala ako nadriadená zložka S., B., 18. mája 2009, je zrejmé, že k doručeniu prvostupňového rozhodnutia muselo dôjsť pred 18. májom 2009. Aj keby to bolo až 17. mája 2009, posledným dňom zákonnej lehoty by bol 17. júl 2009 pripadajúci na pracovný piatok. Sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu 20. júla 2009 je preto oneskorene podaná.

Odhlíadnuc od uvedeného treba povedať, že nie je ani v právomoci ústavného súdu o podanej sťažnosti rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Z ustanovenia § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (piata časť štvrtá hlava) vyplýva, že fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Možno urobiť záver, že právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy, listiny a dohovoru mal všeobecný súd v rámci konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Tým je zároveň vylúčená vo veci právomoc ústavného súdu.

Napokon pre informáciu sťažovateľa ústavný súd uvádza, že rozhoduje o porušení základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov iba v prípadoch, keď k týmto zbytočným prieťahom dochádza v konaniach pred všeobecnými súdmi, nie teda pred orgánmi verejnej správy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2009